

Пам'ятаєш, кохана,
цей парк
часів нашої юності?

Тут мало що змінилося.

Ті ж самі алеї,
розарії, гроти,
каскади ставків,
солярії пляжі,
припнуті до берега лодії.

Вечорами, як і колись,
гуляють закохані,
гримить на естраді музика,
допізна світяться вікна палацу
графині Щербатової.

Все — як було.
Усе так — і не зовсім.

Інші люди
на стежках, доріжках,
в альтанках і покоях палацу.
Інші геть у них пісні,
манери, костюми і зачіски.
Інші обсідають їх
клопоти і проблеми, —
все інше.

І все ж —
так само кохають,

ревнують,
клянуться у вірності
і жадають щастя.

Все — як було.
Хоча все інакше.

На широкій галяві
стоїть одиноке,
могутнє колись
крислате дерево,
назване в незапам'ятні часи
деревом кохання.

Ми сфотографувалися
під цим деревом
в останню нашу немирівську весну
і зберігаємо той знімок
як найдорожчу родинну реліквію.

Під цим деревом
і досі фотографуються туристи,
освідчуються закохані.
Але це вже радше —
данина традиції.

Дерево геть постаріло,
посіріло
і майже всохло.

Все як колись,
але все — інакше.

